



ת"פ 64039/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית גת

28 נובמבר 2022

ת"פ 64039-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופטת מיטל חלפון-נזריאן

המאשימה

הנאשם

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אורטל ליברזון
נגד
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל בוסקילה

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו שתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן : חוק העונשין) וכן עבירה של תקיפה סתם של בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין.
2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום ביום 30.8.20 סמוך לשעה 22:02 בדירתם בקריית מלאכי התגלע ויכוח בין הנאשם לאשתו הגב' *** (להלן : "המתלוננת") בנוגע למצלמות אבטחה. בהמשך לאמור, נגשה המתלוננת לשירותים והנאשם אשר עמד בסמוך דחף אותה בידיו תוך שפגע בידה (להלן : "אירוע הדחיפה"). כמו כן, נטען כי במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה אך כחודש עובר לכך, אחז הנאשם בסכין שהייתה מונחת על שולחן בדירה ואיים על המתלוננת "שיוציא לה את שתי העיניים" בכוונה להפחידה או להקניטה (להלן: "אירוע הסכין"). כמו כן, כשנה עובר לאירוע הדחיפה הנטען, על רקע ויכוח בין השניים לגבי הצמחים בגינה, איים הנאשם על המתלוננת בכך שהניף יד מאוגרפת והצמיד אותה לפניה של המתלוננת בכוונה להפחידה או להקניטה (להלן : "אירוע האגרוף").
3. הנאשם במענה לכתב האישום, הודה בקיומה של מחלוקת בנוגע למצלמות ביום 30.8.20 אך כפר בכך שדחף את המתלוננת. הנאשם כפר בכך שאחז בסכין ואיים על המתלוננת וכן, ציין כי המועד המתואר בכתב האישום עמום. הנאשם כפר בכך שהניף יד מאוגרפת וכפר בכל איום אחר וטען כי והוא אינו יכול להתייחס למועד.



טיעוני ב"כ הצדדים

טיעוני המאשימה

4. ב"כ המאשימה, עו"ד אורטל ליברזון, טענה כי שתי עדות התביעה מטעמה היו עוינות שכן, סתרו באופן מהותי את ההודעות שמסרו במשטרה. המתלוננת טענה כי אינה זוכרת הדברים ואילו בתה, מלכה, הוכרזה כעדה עוינת בשלב החקירה החוזרת שכן, סתרה את ההודעות במשטרה. המאשימה ביקשה מבית המשפט לבכר את ההודעות שנגבו במשטרה על פני העדויות שמסרו העדות בבית המשפט.

5. נטען כי המתלוננת תיארה בפני השוטרים אירועים נקודתיים ולא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם, לא ניסתה להוסיף פרטים וביקשה למעשה את עזרת המשטרה. היא הסבירה את הרקע לאירוע הדחיפה וכן תיארה שני אירועים של איומים. נטען שהיא חזרה על גרסתה למחרת בתחנת המשטרה. ביחס לבת מלכה נטען כי היא לא הייתה עדה לאירועים הנטענים אך המתלוננת סיפרה לה על האירועים בסמוך להתרחשותם. נטען כי הבת בחקירתה במשטרה חיזקה את גרסת אמה.

6. נטען כי הנאשם העיד כי ביום האירוע איים להוציא את הבן ואת המתלוננת מהבית כי הוא כעס. הוא מכחיש הדברים אך לא נותן הסבר מדוע הבת והמתלוננת יתלוננו במשטרה. נטען כי הוא אישר כי למתלוננת אין בעיות זיכרון והיא אינה נוטלת טיפול תרופתי עניין אשר מחזק את הרושם כי המתלוננת בעדותה בבית המשפט מנסה לגונן על הנאשם לאור העובדה כי הם חיים יחד.

7. נטען כי אלמלא הבת הייתה מזעיקה משטרה באותה היום, המתלוננת מצידה לא הייתה פונה להתלונן. נטען כי בתה של המתלוננת ניסתה להרחיק עצמה בבית המשפט מהעדויות שמסרה במשטרה שלשיטת המאשימה מהווה חיזוק שכן מדובר באמרת קורבן עבירה.

8. נטען כי האמרות התקבלו לפי סעיף 10 א לפקודת הראיות. נטען כי מתן האמרות הוכח במשפט על ידי השוטרים שגבו אותן; שתי העדות נחקרו לגביהן; עדויותיהן היו שונות באופן ניכר מההודעות שמסרו במשטרה ובית המשפט התבקש לתת אמון בהודעות שמסרו במשטרה על פני אלה שמסרו בבית המשפט.

9. נטען כי לכל אחת מהאמרות הללו נדרשת תוספת ראיתית מסוג חיזוק בהתאם לע"פ 3136-11 ג'אבר אלחמידי נ' מדינת ישראל (25.12.12) וכי אין מניעה לבסס הרשעה על בסיס שתי אמרות החוץ של העדות כאשר כל אחת מהן מהווה חיזוק לרעותה. כמו כן, נטען כי יש תוספת ראיתית נוספת בדמות אמרת קורבן האלימות שכן המתלוננת מסרה הדברים לסייר טל שהעיד בבית המשפט ותיעד הדברים במצלמות הגוף. נטען כי מדובר בחיזוק נוסף לפי ע"פ 9928-16 כמאל טהה נ' מדינת ישראל (24.01.18).

10. נטען כי למתלוננת ולבתה יש אינטרס להגן על האב. הבת העידה כי אמה כועסת עליה שהתלוננה. נטען כי



הבת העידה כי הדברים שנרשמו בעדותה אינם הדברים שאמרה ועל כן, שינתה באופן מהותי את גרסתה. נטען כי החוקר העיד על נסיבות גביית האמרה ורשם את שנאמר לו. נטען כי יריב, בנם של הנאשם והמתלוננת, לא זומן להעיד שכן, לגרסת המתלוננת הוא לא ראה את אירוע הדחיפה.

טיעוני ההגנה

11. ב"כ הנאשם, עו"ד מיכאל בוסקילה, טען כי ביחס לאירוע הדחיפה מדובר במקרה של זוטי דברים. לא ברורה עוצמת הדחיפה בשים לב, לכך שהמתלוננת במשטרה מסרה כי הוא נגע לה ביד. נטען כי מדובר במעשה קל ערך העונה לסעיף 34 י"ז לחוק העונשין להגדרת זוטי דברים. נטען כי המתלוננת בעדותה איננה זוכרת את הדברים ולא חוזרת על הדברים שאמרה. נטען כי לא נערך עימות בין המתלוננת לבנה. נטען כי הבת מלכה בעדותה בבית המשפט טענה כי היא שיקרה ביחס לפנייתה למוקד 100 והחמירה את הדברים על מנת שהמשטרה תגיע לבית הוריה ובחקירתה במשטרה טוענת שהדברים שאמרה לא הובנו ושהדברים נרשמו לא כפי שאמרה.

12. נטען כי הנאשם מסר עדות ברורה וקוהרנטית ולא חזר בו מהדברים שמסר. נטען כי מעצם דברי העדות בבית המשפט נוצר ספק סביר ביחס לאשמתו של הנאשם.

13. נטען כי חוקר המשטרה אישר בעדותו כי הבן יריב אמר שלא היה דבר ואולם, המאשימה נמנעה מלהעיד את יריב.

14. ביחס לעבירות האחרות נטען כי הן לא נתחמו במסגרת זמן. נטען כי מדובר בתלונות שהן כבושות והועלו בעקבות דיבוב שנעשה למתלוננת.

15. נטען כי לא הובררו הנסיבות, המועד, איך נראתה הסכין. נטען כי אין כל ערך לעדות השמיעה של הבת ביחס לכך. נטען כי לבית המשפט אין כל יכולת להכריע מתי אמרה המתלוננת לבת על אירוע הסכין, האם מדובר במועד אשר סמוך להתרחשות.

16. ביחס לאירוע האגרוף טענה הבת כי אולי אמרה שמדובר באירוע שקרה שנה קודם לכן במשטרה אך בבית המשפט אמרה שהתכוונה שהיה מדובר באירוע שאירע לפני 10-15 שנה.

17. משכך, עתר ב"כ הנאשם לזכות את הנאשם.

18. יש לציין כי בבקשתו להשלמת הטיעון שהוגשה בכתב טען כי הנאשם לא הודה בבית המשפט בעבירת איומים וכי באמירה כי יוציא את בנו ואת המתלוננת מהבית אין לראות איומים. כמו כן, הפנה ב"כ הנאשם



לפסיקה לעניין טענת הגנה "זוטי דברים".

ניתוח הראיות וקביעת ממצאים

19. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אשתו של הנאשם בת 74 אשר נשואה לו כחמישים שנה וכן הגב' מלכה מלי (להלן: מלכה) שהיא בתם הבגירה של הנאשם והמתלוננת. כמו כן, העידו מטעם המאשימה השוטרים טל חכמון, ברוך שמואלי, וסטנסילב יודוביץ. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד. לשם שלמות התמונה אציין כי הנאשם בן 80 ובעברו שירת במשטרה כשוטר במשך שנים רבות.

20. המתלוננת ומלכה הוכרזו במהלך עדותן בבית המשפט כעדות עוינות לאור סתירות מהותיות שהתגלו בעדותן בבית המשפט לבין אמרות החוץ שמסרו במשטרה שהוגשו לבית המשפט מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") (ת/1, ת/2 ו- ת/3 ביחס למתלוננת וכן ת/4 ביחס למלכה).

21. בסקירת אמרות החוץ שמסרו המתלוננת ומלכה אל מול עדותן בבית המשפט, מצאתי כי יש להעדיף את אמרות החוץ על פני עדויותיהן בבית המשפט. הכל, כפי שיפורט להלן.

אירוע הדחיפה

22. המתלוננת, באמרת החוץ מיום 30.08.2020 שנגבתה ע"י טל חכמון (ת/3) מסרה שהנאשם כל הזמן חושד בה שהיא בוגדת בו כשהיא יוצאת והיא לא יוצאת חוץ מפעם בשבוע לקניות. לדבריה, הנאשם לא נותן לה ללכת לקופת חולים בגלל שהוא אומר שיש לה חבר שם. לדבריה היום, בעלה אמר ליריב בנם שהוא שינה את המצלמות, יריב אמר שלא עשה זאת והנאשם אמר לו שיצא מהבית. היא מסרה שהיא אמרה לנאשם שזה לא יקרה בגלל שיריב חולה ואז "הוא התחיל להתווכח ולדחוף אותי ואמר תסתלקי מפה אני לא רוצה לראות אותך" (עמ' 1 ש' 12-13). לשאלה האם הוא תקף אותה השיבה "הוא דחף אותי" (עמ' 1 ש' 19). היא אישרה כי היא חשה מאוימת ושמאס לה לחיות כך. עוד אישרה כי השער נעול והוא לא רוצה להביא לה מפתח ושהיא ביקשה ממנו מספר פעמים.

צפייה בסרטוני מצלמות הגוף שהוגשו לבית המשפט באמצעות טל חכמון (ת/5) מראים את הגעת השוטרים אל הבית ואת השיח בין הנאשם למתלוננת ולבנם יריב.

בסרטון הראשון, שמצולם כאשר השוטר והמתלוננת יושבים לשולחן בבית המתלוננת נשמע השוטר כותב את דברי המתלוננת ומקריא לה את הדברים בעודו כותב אותם והמתלוננת שבה ומאשרת את הדברים לאחר שהוקראו לה. למעשה הודעתה הראשונה של המתלוננת נגבית בביתה כשהשוטרים מגיעים למקום בעקבות



הקריאה ממוקד 100. המתלוננת מוסרת הדברים במלל חופשי ולשאלות השוטר. המתלוננת מוסרת כי הנאשם דחף אותה באותו יום ואמר לה להסתלק מהבית. היא מוסרת שאיים עליה לפני כחודש חודשיים עם סכין שהיה מנוח על השולחן ואמר לה שיעקור לה את העיניים. היא גם נשמעת אומרת שהוא כל הזמן מרים עליה אגרופים. השוטר מקריא למתלוננת את הדברים ומוודא שהבין אותם בעודו כותב אותם. ניכר כי המתלוננת מנסה לדייק בתשובותיה. לשאלה אם הנאשם הרביץ לה היא משיבה בשלילה ואומרת "הוא דחף אותי". שוללת כי נתן לה אגרוף ומאשרת כי נתן לה סטירה לפני שנתיים - שלוש. היא נשמעת מאשרת בסרטון שהיא מרגישה מאוימת ואומרת שאין לה כלום שהיא חסרת אונים. עוד אמרה שהוא בעל הכוח. בסיום הסרטון היא נשמעת אומרת שהיא לא מעוניינת שהוא יצא מהבית, שכואב לה עליו שהוא לבד. היא נשמעת אומרת שהבנות כולן נגדו ואומרות לו שהוא אינו צודק. השוטר מוסר לה את עדותה לחתום עליה.

בסרטון השני ניתן לראות את הגעת השוטרים אל הבית. השוטרים מגיעים לשער ויש דין ודברים והשוטר אומר למתלוננת לפתוח את השער והיא משיבה "אין צורך התווכחו קצת. הכל בסדר". ובהמשך יש דין ודברים עם הבן של המתלוננת, יריב ששואל מי התלון והיא נשמעת אומרת "כנראה אחותך התלונה". המתלוננת ויריב פותחים את השער. יריב אומר שהוא לא יודע מה קרה פה ולא יודע כלום. המתלוננת אומרת "כלום התווכחו קצת. הוא לא אמר לי שום דבר. התווכחו". מכחישה שהנאשם איים עליה. בין היתר היא אומרת שהיא מצטערת וכן אומרת "הבת שלי כנראה נלחצה יותר מידי. הכל בסדר. בעלי עכשיו בבית לא מרגיש טוב". לשאלה מה הוא אמר לה היא משיבה שלא אמר לה כלום. אז היא נשאלת על ידי השוטר "אז מלי אומרת דברים" והישיבה "מלי נלחצה סתם". היא מכחישה שהנאשם איים עליה ונשאלת "בטוח?" ומשיבה "כן". יריב נשמע אומר "לא היו איומים" וכן אומר "לא היה כלום". בהמשך הסרטון היא מבקשת מהשוטרים לא להיכנס אל הבית ואומרת "אתם רוצים שיהיה לי טוב, אל תכנסו אליו".

לאחר מכן נראה הנאשם יוצא מהבית ואומר בין היתר שיש לו ויכוח עם בנו לגבי המצלמות ושהמתלוננת התנפלה עליו שהיא לא רוצה שהבן ילך מהבית. הוא נשמע אומר שיגרש את שניהם. המתלוננת אומרת לו כי הוא חושד סתם שהם נגעו לו במצלמות. הנאשם נשאל על צעקות ואומר "בוודאי שיש צעקות אני צעקתי". בהמשך הוא אומר "שיחקו לי במצלמות שינו לי". המתלוננת בתגובה מוסרת שהנאשם חולה שהוא כל הזמן חושד בה, עוקב אחריה לכל מיני מקומות, לא נותן לה מפתחות לשער ושהיא לא יכולה לצאת מהבית.

בסרטון השלישי ניתן לראות את הנאשם יוצא מהבית ואת דו השיח בינו לבין המתלוננת. בסרטון הזה ניתן לראות את המתלוננת עונה לשיחת טלפון ואומרת "למה הזמנת?" כמו כן, בסרטון הזה הנאשם מאשר כי אינו נותן למתלוננת מפתח של השער ואומר לה "תקראי ואני אפתח. אני לא נותן לך מפתח". המתלוננת מוסרת כי הוא אמר לה שאם תלך להליכה היא הולכת ולא חוזרת. הנאשם מטיח בה שתגיש תלונה והמתלוננת משיבה "אני לא הגשתי תלונה". בסרטון הזה נשמעת המתלוננת אומרת בנוכחות השוטר "לא עושים לו כלום. מאיים עליי אני אהרוג אותך". הנאשם צועק שעל איום מכניסים לבית סוהר. הוא צועק ואומר "אני כן אצעק כי אני לא רוצה שתעשי לי". מתבצעת הפרדה ביניהם ושוטר בשם שניר ממשיך לדבר עם הנאשם.

ת/9 - דוח תובנות מצלמות גוף מיום 1.9.2020 ע"י סטיסלב יודוביץ - בו נכתב כי בצפייה בסרטונים של מצלמות הגוף ניתן לראות סיירים מגיעים לבית ומתשאלים את הנוכחים. הבעל והאישה מוסרים שהיה ויכוח על



רקע מצלמות בבית כאשר הבעל מוסר שהוא חושב שהבן שלו נגע במצלמות. האישה מסרה שהבן לא נגע במצלמות. בעדותה בהמשך הוסיפה שבעלה דחף אותה ואיים וסיפרה גם על מקרים אחרים נוספים שהיו בעבר. צוין כי הבעל עוכב לתחנה. הדבר מחזק את מידיות התלונה.

בהודעת המתלוננת מיום 31.8.2020 שנגבתה ע"י ברוך שמואלי (ת/2) - מסרה שיום קודם לכן היה ויכוח בין יריב בנה לבין הנאשם בעלה על נושא המצלמות בבית במהלכו הנאשם אמר לבנה שהוא יוציא אותו ואותה מהבית. לדבריה, אמרה לו שיזמין את מי שהתקין את המצלמות לסדר אותן והנאשם לא רצה "ואז באתי להיכנס לשירותים כנראה גם הוא רצה להיכנס ואז הוא דחף אותי ואמר לי ללכת וזהו וקילל אותי זונה וכל הזמן הוא חושב שאני בוגדת בו" (עמ' 1 ש' 14-11). המתלוננת נשאלה "איך בדיוק הוא תקף אותך?" והשיבה "הוא דחף אותי עם הידיים שלו ביד שלי" (עמ' 1 ש' 16). אמרה שאינה זקוקה לטיפול רפואי ושאלה כל סימן. שללה כי איים עליה. אמרה שלא היה עד לאירוע כי בנם יריב היה בחדר ולא שמע (עמ' 2 ש' 28).

בחקירתה השנייה ת/2 נשאלה המתלוננת כיצד הבת שלה יודעת על המקרה אתמול השיבה המתלוננת "אני סיפרתי לה, אמרתי לה עוד פעם הוא התעצבן בגלל המצלמות ואז סיפרתי לה מה קרה לי אתמול והיא הזמינה משטרה" (עמ' 4 ש' 92-91). נאמר לה שמלי אמרה שהוא גם איים עליה והיא השיבה "אתמול הוא לא איים הוא רק דחף אותי ואמר לי זונה" (עמ' 4 ש' 94). עת נשאלה האם לשוטרים אמרה שהנאשם איים עליה אתמול השיבה "אמרתי שהוא איים בעבר לא אתמול, אתמול רק דחף וקילל" (עמ' 4 ש' 96). היא סירבה לביצוע עימות עם הנאשם ואמרה בסוף חקירתה "רק תזהירו אותו ותחזירו אותו לבית אני לא רוצה להתלונן" (עמ' 4 ש' 116).

אירוע הסכין

23. המתלוננת נשאלה במסגרת ת/3 האם הנאשם איים עליה והשיבה "לפני חודש, היה סכין על השולחן הוא תפס את הסכין ואמר "אני יוציא לך את שני העיניים" היום הוא אמר לי את לא תהיי בבית אני אהרוג אותך" (עמ' 1 ש' 17-15).

24. יום לאחר מכן, במסגרת ת/2 נשאלה המתלוננת ביחס לאירוע עם הסכין והאיומים שיוציא לה את העיניים ויהרוג אותה והיא התבקשה לספר על כך והשיבה "כן אבל השלמנו הכל בסדר" (עמ' 2 ש' 35). אמרה "הוא ראה איזה שתיל מיובש בחצר והוא האשים אותי שעשיתי את זה, אמרתי לו שלא עשיתי את זה הוא אמר לי תזהרי ממני, היה סכין על השולחן מוח (הכוונה מונח - מח"נ) והוא תפס את הסכין ואמר לי תזהרי אני יוציא לך את 2 העיניים" (עמ' 2 ש' 28-37). לדבריה, הדבר קרה במטבח, אין שם מצלמות ורק שניהם נכחו באירוע. שללה כי הנאשם תקף אותה באותו אירוע.

אירוע האגרוף



25. לשאלה במסגרת ת/3 האם בעבר תקף אותה השיבה המתלוננת "הרים עליי אגרופים לפני שנתיים הביא לי סטירה" (עמ' 1 ש' 21).

26. בחקירתה השנייה, ת/2, המתלוננת נשאלה על תקיפה עם ידי אגרופים והשיבה "לפני שנה בערך אבל הוא לא הביא לי אגרוף הוא הצמיד לי את היד שלו מאוגרפת לפני" (עמ' 2 ש' 51). היא שללה כי איים עליה באותו אירוע. לשאלה מדוע הצמיד לה אגרוף לפני השיבה "כי בטח הוא יצא לבחץ ראה שתיל שנפגע והוא מאשים אותי" (עמ' 3 ש' 57). היא מסרה כי לפני כעשור הוא סטר לה וביקש סליחה והכל היה בסדר וכי לא סיפרה לאיש על המקרים הללו וכי רק הילדים שלה שמעו את הוויכוחים והמריבות ביניהם. המתלוננת הסבירה כי לא פנתה למשטרה להתלונן ולא נזקקה לטיפול רפואי ולשאלה מדוע לא התלוננה עליו השיבה "כי הוא ביקש סליחה והכל היה בסדר" (עמ' 3 ש' 81). אישרה שהיא חוששת ממנו לפעמים ושהוא זקוק לטיפול. עוד אישרה כי הוא מקלל אותה כל הזמן וחושד בה שהיא בוגדת בו ויש להם ויכוחים על כך ובסוף הם משלימים.

עדות המתלוננת בבית המשפט

27. לעומת הדברים שמסרה המתלוננת באמרות החוץ שמסרה, המתלוננת בעדותה בבית המשפט טענה כי אינה זוכרת את ההתרחשויות אותן תיארה באמרת החוץ או סתרה עצמה בנקודות מהותיות כפי שיפורט להלן.

28. המתלוננת העידה בבית המשפט כאשר בפתח חקירתה הראשית העידה כי היא ובעלה חיים יחד למעלה מחמישים שנה כמעט שישים והוסיפה כך "התווכחנו וזהו. כלום מזה לא זכור לי" (עמ' 9 ש' 1-2). היא העידה שהיא זוכרת שהמשטרה הגיעה אך אינה זוכרת מה היה שם. עוד אישרה כי היא הגיעה לתחנת המשטרה לבטל את התלונה. היא לא זכרה לומר מה היא סיפרה במשטרה על אף שזיכרונה רוענן והיא אישרה את חתימותיה על שלוש ההודעות שמסרה במשטרה. היא טענה כי אינה זוכרת על מה היה הוויכוח. ביחס לדחיפה טענה המתלוננת כי אינה זוכרת שאמרה זאת (עמ' 10 ש' 16 לפרו'). נשאלה על איום בסכין שיוציא לה את שתי עיניה ועל כך שאמרה לשוטר שהוא אמר שיהרוג אותה והשיבה "לא זוכרת". למעשה כמעט על כל שאלה שנשאלה במסגרת חקירתה הראשית אמרה שאינה זוכרת.

במהלך עדותה ביקשה התביעה להכריז על העדה כעדה עוינת והיא נשאלה "מה שאמרת אז לשוטר ולחוקר זה היה אמת והשיבה "אני לא יודעת, לא זוכרת, לא יודעת מה להגיד, לא זוכרת כלום" (עמ' 12 ש' 13 לפרו').

המתלוננת טענה בעדותה כי היא סובלת מבעיות זיכרון ובולעת כדורים. לשאלה אילו כדורים השיבה כי אינה זוכרת היא שוכחת. לשאלה אם היא זוכרת את שמות ילדיה והאם יש אירועים מעברה שאינה זוכרת השיבה "לא זוכרת. לא זוכרת כלום" (עמ' 13 ש' 22). היא נשאלה האם סבלה מבעיות זיכרון בתקופה בה הייתה במשטרה והשיבה "סבלתי". נשאלה כמה זמן סובלת מבעיות זיכרון והשיבה שהיא סובלת הרבה שנים אולי 10



שנים. לשאלה איך יכול להיות שבזמנו ידעה לתאר לשוטרים אירועים חודש ושנה אחורנית והיום אומרת שהיא סובלת מבעיות זיכרון והשיבה "אבל לא רציני אז. עכשיו אני רציני מאוד, לא זוכרת כלום" (עמ' 16 ש' 26). עם זאת המתלוננת זכרה לומר כי הנאשם בעלה היה שוטר ועבד קשה וכן זכרה לציין את מספר השנים שהיא והנאשם נשואים.

לשאלה האם דיברה עם בתה השיבה "לא דיברתי עם הבת שלי" (עמ' 14 ש' 19 לפרו'). היא טענה כי היא לא ידעה שבתה מלכה התקשרה למוקד 100. לשאלה מה אמרה לבתה השיבה כי לא אמרה לה דבר. עוד טענה כי לבתה היא לא מספרת כלום לא על איום ולא על תקיפה. עת נאמר לה כי מלכה מסרה כי היא סיפרה לה והיא נשאלה מי משקר היא או מלכה השיבה "אני גם לא זוכרת. יכול להיות שסיפרתי. אבל אני לא זוכרת" (עמ' 15 ש' 12).

בחקירתה נשאלה מדוע אמרה לשוטר שגבה אמרתה כי היא פוחדת השיבה "לא זוכרת. לא פחדתי. לא אמרתי" (עמ' 15 ש' 19). נשאלה אם שיקרה לשוטר והאם היא נוהגת לשקר והשיבה "אני לא זוכרת". נשאלה אם כל מה שרשם השוטר מפיה השיבה "לא יודעת מה רשם החוקר" לשאלה האם חתמה השיבה "לא זוכרת מה רשמתי, מה אמרתי, לא זוכרת". לשאלה אם לחוקר היה אינטרס לרשום את שרשם השיבה "לא יודעת. לא זוכרת כלום. לא יודעת כלום".

להבדיל מחקירתה הראשית על ידי המאשימה, בחקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם, המתלוננת שיתפה פעולה והשיבה לשאלות. לשאלת ב"כ הנאשם האם היא חתמה על ההודעות שלה בפני החוקר מבלי לקרוא מה שנכתב בהן השיבה "נכון, אני לא קראתי. הוא ביקש ממני לחתום וחתמתי" (עמ' 17 ש' 18). היא טענה כי לא ידעה על מה חתמה.

עוד נשאלה על בעיות הזיכרון שלה ועת נשאלה האם היו לה בעיות זיכרון מעכשיו או תמיד והיא השיבה "היו לי, אבל עכשיו בתקופה האחרונה חזרה, בשנתיים האחרונות חזר" (עמ' 17 ש' 25). עת הציע הסניגור לעדה כי גם בחקירתה במשטרה היו לה בעיות זיכרון השיבה בחיוב. עוד שאלה "התבלבלת ודמיינת אירועים כי את לא זוכרת דברים" והעדה השיבה "התבלבלתי".

נאמר לה בחקירה נגדית כי יריב, בנם אומר שלא היו דברים מעולם ומה שהיא אומרת אינו נכון והיא נשאלה האם יכול להיות שיריב צודק והיא השיבה בחיוב. עת הוטח בה בחקירה נגדית כי המקרה עם הסכין לא היה מעולם והיא השיבה "לא היה מעולם ואני לא זוכרת כלום" (עמ' 19 ש' 11). הסניגור בחקירתו הנגדית הציע למתלוננת אפשרות לפיה היא איננה מתמצאת בזמן ובמרחב והיא השיבה "נכון, נכון" (עמ' 19 ש' 14). עוד נשאלה על כך שלא סיפרה על האירועים הללו כי הם לא קרו וכי אם היו קורים היא הייתה מספרת על כך והעדה השיבה בחיוב. העדה השיבה בחיוב גם לשאלה לפיה היא אמרה לחוקר שהיא מעוניינת כי הנאשם יחזור הביתה כי ידעה כי הנאשם לא עשה כלום.



בחקירתה החוזרת נשאלה האם היא מדמינת דברים והשיבה "לא זוכרת כלום" (עמ' 20 ש' 14). נאמר לה כי לשוטר אמרה על מה היה הוויכוח והיא נשאלה אם אז זכרה יותר טוב מהיום והשיבה "היום אני לא זוכרת. לא היה כלום" (עמ' 20 ש' 24). לא זכרה לומר על מה היה הוויכוח. לדבריה, לא זכרה אם סיפרה לשוטר ובתחנת המשטרה. היא נשאלה בחקירה חוזרת האם יריב ראה מה קרה באירוע והשיבה "לא, יריב לא ראה כלום" (עמ' 21 ש' 11). ועת נשאלה "את זוכרת שהיה אירוע ויריב לא היה באירוע והשיבה "יריב לא ראה ולא היה גם" (עמ' 21 ש' 13).

אציין כי התרשמתי כי המתלוננת בעדותה בבית המשפט הייתה סלקטיבית בתשובותיה. שיתוף הפעולה שלה עם שאלות מדריכות שנשאלה על ידי ב"כ הנאשם ומתן תשובות ענייניות לשאלות שנשאלה היה ניכר. זאת, אל מול רצונה הבולט שלא לשותף פעולה עם שאלות התובעת ותשובותיה המתחמקות משאלות המאשימה בכך שאינה זוכרת דבר או שלא היה דבר. אני סבורה כי התנהלותה של המתלוננת בבית המשפט הייתה מתחמקת ומצמצמת.

29. יש להוסיף כי ביום 2.9.2020 הגיעה המתלוננת לתחנת המשטרה ביוזמתה וביקשה לבטל את התלונה שהגישה. מהודעת המתלוננת מיום 2.9.2020 שנגבתה על ידי רס"ר אפרת דדון (ת/1) עלה כי המתלוננת הגיעה לתחנה על מנת לבטל את התלונה שהגישה נגד בעלה וזאת משום שלדבריה, הוא חולה ומבוגר ו"מספיק לו ארבעה ימים בכלא" (עמ' 1 ש' 2-3). עוד ציינה כי באותו היום חל יום הנישואים שלהם והם נשואים 54 שנים וקשה לה להיות בלעדיו בבית. עוד ציינה כי נכון שהוא עצבני וכועס לפעמים והיא חושבת שעדיף שיקבל טיפול ולא כלא שכן הוא אדם מבוגר סובל מלחץ דם גבוה ואמרה שהיא חוששת שיקרה לו משהו. טענה שבאה ביוזמתה ושאינה מפחדת ממנו והיא לא מאמינה שיעשה לא משהו. עוד ביקשה שיזהירו אותו ושיעבור טיפול ואמרה שהיא רוצה שישאר איתה בבית. יש לציין כי המתלוננת על אף שביקשה לבטל התלונה לא חזרה בה מהדברים שמסרה בשתי אמרותיה הקודמות.

30. מאמרות החוץ של המתלוננת עולה חוסר הרצון להפליל את הנאשם. היא אינה מגזימה בתיאורים ועולה כי היא מבחינה בין איום לתקיפה והיא במסגרת החקירות במשטרה מתקנת את השוטר ביחס למה שאירע ומה שמסרה. גם מעדותה בבית המשפט עולה חוסר רצון להפליל את הנאשם. עדותה לוקה ברצון להרחיק עצמה ממתן תשובות והסתתרות מאחורי בעיות זיכרון.

31. למעשה המתלוננת מאשרת האירועים המתוארים בכתב האישום ביחס לדחיפה, ביחס לאיומים עם הסכין וכן ביחס לאירוע הצמדת האגרוף לגביו היא מרחיבה בהודעתה השנייה.

32. גם מביתם של הנאשם והמתלוננת, מלכה, נגבתה ע"י השוטר ברוך שמואלי אמרה במשטרה ביום 31.8.2020 (ת/4).

ביחס לאירוע הדחיפה - מלכה מסרה פרטים המחזקים את אמרת המתלוננת במשטרה אשר מפורטת בכתב



האישום. היא נשאלה על כך שהתקשרה אתמול למשטרה והזמינה נידת לבית הוריה והיא נשאלה מדוע הזמינה משטרה והשיבה "אמא שלי התקשרה אליי אתמול בערב ואמרה שאבא שוב עצבני כי הוא טוען שנגעו לו במצלמות והוא מאשים את אחי יריב, והוא ניסה להרביץ לה" (עמ' 1 ש' 2-4). אמרה שאמה לא ביקשה שהיא תזמין נידת ואינה מדברת אתה בגלל שהיא הזמינה נידת. אמרה שהיחסים בין הוריה לא טובים ושאבא שלה חושד באימא שלה שהיא בוגדת בו ופוגעת לו בצמחים ושאבא שלה מאמין שהיא רוצה לפגוע בו. אמרה שזה כך הרבה שנים אך הולך ומחריף עם הגיל שכן אביה מבוגר בן 80. לדבריה, אמה אינה יורדת לפרטים והיא יודעת על מריבות ביניהם שהיא מספרת להם אך אמה נזהרת מלספר על איומים ותקיפות. לשאלה איך היא סיפרה אתמול השיבה "כי אתמול היא סיפרה לי על המקרה של אבא שלי עם יריב ואז ברקע שמעתי צעקות של ההורים שלי" (עמ' 1 ש' 17). לשאלה מדוע אחיה לא הגיע אתה לתחנה כפי שנתבקשו השיבה כי אחיה מטופל פסיכיאטרית וחרדתי ושהיא אמרה לו לבוא הוא אמר שהוא לא מסוגל להגיע למשטרה כי הוא לא בריא בנפשו להגיע לתחנת המשטרה. החוקר העיר כי בשיחה עם יריב הוא מסר כי אינו מרגיש טוב נפשית כדי להגיע לתחנת המשטרה ואין בעיה שיבואו אליו לקחת עדות.

ביחס לאירוע הסכין - מלכה נשאלה האם אמה סיפרה על איומים עם סכין כחודש לפני כן והשיבה בשלילה.

ביחס לאירוע האגרוף - נשאלה האם אמה סיפרה לה על הצמדת אגרוף לפני כשנה והשיבה בחיוב. עת ביקשה לספר אמרה "שהיה ויכוח ביניהם המון קללות ואז הוא הצמיד לה אגרוף לפני, הוא לא תקף אותה ממש רק הצמיד לה אגרוף לפני" (עמ' 2 ש' 23-24). עת נשאלה מדוע אמה לא מספרת על איומים או תקיפות השיבה "כי היא מפחדת שנכעס עליו ואז הוא יתעצבן עוד פעם למה היא סיפרה לי" (עמ' 2 ש' 35).

33. לאמרה זו מצטרפת השיחה למוקד 100 אשר הוגשה בדיסק שסומן **5/ת** בצירוף תעודת עובד ציבור של ברוך שמואלי (**7/ת**) לפיה, מדובר בשיחה שהתקבלה במוקד דרום ביום 31.08.2020 מפלאפון 0507412574 בשעה 21:59. האזנה לשיחה של מוקד 100 מלמדת שמלכה מזדהה בשמה ומבקשת שישלחו משטרה לבית הוריה. היא מוסרת שאביה מאיים על אמה ומוסרת כתובת וטלפון ניד של אמה. היא נשאלת על ידי המוקדנית כיצד היא יודעת את הדברים ומשיבה שאמה התקשרה אליה עכשיו שהיא לא רוצה משטרה אבל שזה היה יותר מידי מוגזם. ברקע יש צעקות לא ברורות.

34. עיון בתמלול השיחה למוקד 100 (**8/ת** - מזכר של סטניסלב יודוביץ מיום 1.9.2020) מעלה כי המודיעה ביקשה שישלחו משטרה לבית הוריה "אבא שלי מאיים על אימא שלי". היא נשאלת איך היא יודעת שהוא מאיים על אמה עכשיו והשיבה "אימא שלי התקשרה אליי עכשיו, היא פשוט לא רוצה להתקשר למשטרה ולערב משטרה אבל זה כבר נהיה יותר מדי". המודיעה מוסרת את כתובת הבית וכן מוסרת את שמה מלי ואת מספר תעודת הזהות שלה וכן מוסרת את הטלפון של אמה.

35. מכאן, שאמרתה של המתלוננת במשטרה מחוזקת על ידי אמרתה של מלכה בעניין אירוע הדחיפה על אף שמלכה מציינת כי מדובר על ניסיון להרביץ למתלוננת וכן בעניין אירוע האגרוף וכן עדותה מחזקת את עדות



המתלוננת ביחס לוויכוחים הנוגעים למצלמות האבטחה וביחס לעדות המתלוננת לגבי החשד של הנאשם כי היא בוגדת בו ופוגעת בצמחים שלו.

36. השוטר, טל חכמון, לאחר שזכרנו רוענן העיד שוחח טלפונית עם המודיעה (מלכה - הערה שלי מח"נ) שמסרה לו שאבא שלה איים על אמא שלה בצורה מוגזמת לפי הטלפון ושהיא חוששת שהוא יעשה משהו חריג. ציין כי הבת מסרה את פרטי האב ואמרה שאביה מתנהג בצורה מוגזמת כבר תקופה ארוכה והוא מאיים בבית ושהיא חוששת שיקרה משהו חריג. לדבריו, הגיעו למקום, נקשו בדלת והבן יריב פתח את הדלת והוא נתן להם להיכנס אל הבית לאחר שהסבירו לו החשש לחיי אדם. הוא שוחח עם הבן, עם האם והאב. לדבריו האם מסרה שהבן התווכח עם אביו והיא ניסתה להפריד וענתה לאב ואז אמרה לו לצאת מהבית. עוד העלתה בפניהם שהוא איים עליה. לדבריו זה מה שהוא זוכר באופן כללי. כאמור לעיל סרטוני מצלמות הגוף הוגשו לבית המשפט אשר צפה בהן ותיעד התרשמותו לעיל.

37. בניגוד לאמרת החוץ של מלכה במשטרה ולדבריה שהוקלטו במוקד 100, מלכה בעדותה בבית המשפט בחקירתה הראשית העידה באופן שונה מבחינה מהותית מהדברים אותם מסרה במסגרת אמרתה.

38. ביחס לאירוע הדחיפה - מלכה העידה בבית המשפט כי בסוף אוגוסט תחילת ספטמבר אחותה הגדולה אורלי התקשרה אליה בסביבות שמונה וחצי או תשע ואמרה לה שההורים רבים ושאחיה ניסה להפריד ביניהם ויש צעקות בבית והיא נבהלה כי זה משהו לא שגרתי בלילה ולכן מאוד נבהלה והתקשרה למשטרה. לדבריה, ידעה שאחיה לא יוכל לעשות סולחה ביניהם ולכן, התקשרה למשטרה. לדבריה, המשטרה הגיעה כעבור כמה זמן והתקשרה אליה ואמרה שנוקשים בדלת ואף אחד לא עונה. לדבריה התקשרה לאמה או לאחיה וביקשה שיפתחו את הדלת כי יש משטרה בדלת ואמה לא הבינה למה יש משטרה. אמרה שלא אמרה לאמה שהיא מתקשרת למשטרה.

היא העידה שבתחנת המשטרה סיפרה שלא הייתה בערב הזה וקיבלה טלפון מאחותה שגם לא הייתה במקום ואחותה קיבלה טלפון מאחיה על ההתנהגות של אביה ועל היחסים עם אמה (עמ' 22 ש' 11 ואילך). אמרה שבמשטרה היא סיפרה שהוריה רבים המון ואחת לשבועיים יש ביניהם ריב ושאבא שלה כועס וחושד באמה שהיא בוגדת בו. עוד העידה "אתם צריכים להבין שאמא שלי לא מספרת שרבותי עם אבא, אנו שומעים מאוזן שלישית, אחי שגר בבית, אחי מספר לאחותי ואחותי מספרת לי. אמא שלי משתדלת לא להטריד אותנו בריבים שלהם" (עמ' 22 ש' 25-27).

עוד נשאלה מדוע ראתה צורך לדווח למשטרה והשיבה "כי ב-10 בלילה כשאחי מתקשר לאחותי ואומר אני מפריד בין אמא לאבא אז חששתי שיגיע אלימות ולכן הרמתי טלפון למשטרה, זה משהו לא שגרתי. הם רבים וצועקים אחד על השני אבל חששתי שיגיע לידי אלימות זה משהו שהפחיד אותי ולכן התקשרתי למשטרה". (עמ' 23 ש' 11-14).



העדה עומתה עם כך שבמשטרה מסרה כי אמה התקשרה אליה ואמרה שהנאשם ניסה להרביץ לה והיא השיבה שאחותה מסרה לה הדברים ושהיא זוכרת בבירור שלא אמה התקשרה אליה (עמ' 23 ש' 19-25). העדה נשאלה על כך שהשוטר רשם שאמה התקשרה אליה והיא השיבה שזו טעות של השוטר ושיכול להיות שהוא היה במשמרת לילה והיה עייף. נאמר לה שבעדותה לא עולה שום שם כגון שמה של אחותה אורלי או אחיה יריב וכל ההשתלשלות שסיפרה כעת והיא השיבה שיתכן והייתה בסערת רגשות לאחר לילה ללא שינה ויכול להיות שהשוטר לא הבין אותה כמו שצריך (עמ' 24 ש' 13-14). טענה שאמה לא תתקשר אליה ותספר לה.

בחקירתה הנגדית, נשאלה על ידי ב"כ הנאשם האם קראה את העדות במשטרה לפני שחתמה והשיבה **"לא חושבת"**. העידה שהשוטר לא הקריא לה **"הוא היה עם מחשב וכתב את מה שאמרתי וחתמתי"**. אמרה שהייתה ללא שינה ושם היה מקריא לה את השורה הראשונה לוודא שאימא שלה התקשרה, היא הייתה מתקנת אותו שזה אינו נכון. עוד העידה בחקירה נגדית כי טעתה שלא הזכירה את אולי ושיכול להיות שהזכירה והשוטר לא כתב והוסיפה **"לא יתכן שאני אמרתי לו שאימא שלי התקשרה כי דבר כזה לא קורה"** (עמ' 26 ש' 23).

העדה עומתה עם דבריה למוקד 100 והיא הסבירה כי אמרה למוקד 100 שאמה התקשרה אליה כדי לתת נופך חמור לדברים (עמ' 29 ש' 5-6). ביחס לכך שאמרה למוקד ששמעה צעקות אמרה כי אלה מילותיה של אחותה וכי היא לא שמעה צעקות כי לא התקשרה אל הבית. בחקירתה החוזרת נשאלה על כך שהשוטר במוקד 100 ביקש ממנה שתביא את הטלפון של אמה שאתו חייגה היא מסרה את הנייד של אמה ולא אמרה לו שאחותה אמרה לה ואף אמרה לו ששמעה את הצעקות והיא נשאלה מה האמת אז או היום והשיבה **"המשכתי באותו קו כנראה, אין לי הסבר"**. היא נשאלה על כך שאמרה למוקד 100 ולמשטרה ששמעה במו אוזניה הצעקות והשיבה **"יכול להיות שדיברתי עם אחי ושמעתי צעקות, יכול להיות. 90 אחוז שדיברתי עם אחותי, אני זוכרת את השיחה שהייתה עם אחותי. אפשר להוציא את השיחות ולסגור את הנושא הזה. אמת או לא אמת, אני לא זוכרת. יכול להיות שאחי דיבר איתי, אבל בוודאות דיברתי עם אחותי"** (עמ' 33 ש' 7).

עת נאמר לה כי ביום 30.08.2020 אמה כן התקשרה אליה והיא זו שסיפרה לה האירוע והיא החליטה לדווח למוקד 100 השיבה העדה **"אוקיי. אני לא זוכרת"** (עמ' 34 ש' 24). היא העידה כי דיברה בוודאות עם אורלי ואז נשאלה אם לפני כן דיברה עם אמה והשיבה **"יכול להיות, לא זוכרת"** (עמ' 34 ש' 29). לשאלה מדוע שיקרה לבית המשפט השיבה **"לא שיקרתי לבית המשפט. אני אומרת עוד פעם, האירועים היו לפני שנה, היו בסערת רגשות ואני לא זוכרת. כל מה שאני אומרת עכשיו על גדר סימן שאלה גדול כי אני לא זוכרת"**. בהמשך נאמר לה **"את עצמך שיקרת ואמרת שזה אמא שלי כדי להלחיץ"** והיא השיבה **"נכון, יכול להיות ששיקרתי"** (עמ' 36 ש' 22). נשאלה בחקירתה החוזרת **"את אמרת שהשוטר שהגיע למקום התקשר אליך כדי להבין איפה הדירה"** והיא השיבה **"אני זוכרת שאמר שלא עונים לו, אז התקשרתי לאמא שלי שתפתח את הדלת כי יש משטרה"** (עמ' 37 ש' 6-7). עת נשאלה בחקירה חוזרת **"את אמרת לו שאבא איים על אמא ושלא סתם איים עליה בצורה מוגזמת ושאת חוששת שיעשה לה משהו. זה קרה? למה חששת אם לא קורים דברים כאלה, אבל אמרת הרגע שזה מה שקרה, פחדת שיש פוטנציאל למשהו חמור יותר, את אומרת את זה לשוטר. קורים דברים כאלה או לא קורים דברים כאלה?"** והיא השיבה **"לא קורים דברים כאלה"** (עמ' 37 ש' 14).



ביחס לאירוע הסכין - מלכה העידה כי שאלו אותה בחקירתה במשטרה אם יש בעבר אלימות בין הוריה ואם היא יודעת על כך שאביה נופף סכין לפני כמה שנים והשיבה כי אינה זוכרת שהיה אירוע כזה.

ביחס לאירוע האגרוף - לשאלה מה סיפרה בחקירתה במשטרה השיבה מלכה **"היה אירוע שנופף באגרוף לידה לפני כ-10-15 שנה"** (עמ' 22 ש' 23). העידה כי לא ראתה את האירוע ושהיא חושבת ששמעה על כך מאמה. היא נשאלה ביחס לאירוע עם האגרוף ואמרה שאינה יכולה להרחיב כי **"זה היה אולי לפני 15-20 שנה, אני ממש לא זוכרת. האירוע זכור לנו, זה לא משהו שקורה בדרך כלל שכעס עליה ועשה לה ככה (מדגימה הנפה של אגרוף) וזהו"** (עמ' 24 ש' 19-21). לשאלה אם ראתה בעיניה השיבה **"לא, זה סיפור של אמא שלי. זה זכור כי זה משהו חריג, לכן אני זוכרת את הדגמה. לא זוכרת על מה זה היה, מתי זה היה, איזה סיטואציה"**. עת עומתה עם כך שבמשטרה מסרה כי האירוע אירע לפני כשנה השיבה **"לא זוכרת. יכול להיות לפני (הכוונה לפני - מח"נ) 10 שנים, 15 שנים ויכול להיות שנה"** (עמ' 25 ש' 1). בהמשך, אמרה כי יתכן שהדברים נאמרו בסערת רגשות וכי יתכן שחלק מדבריה ביחס לזמן התעוותו קצת. עת נשאלה בחקירה חוזרת על אירוע האגרוף אישרה כי שמעה זאת באוזניה מפיה של אמה (עמ' 34 ש' 19-21).

39. אציין כי התרשמתי כי גם מהתנהלותה המתחמקת והמצמצמת של עדה זו בבית המשפט עולה חוסר רצון מובהק לפגוע בנאשם אביה. לא זו אף זו, היא סבורה שעשתה לו ולאמה עוול. העדה אישרה בעדותה בבית המשפט כי אמה מאוד כעסה עליה שהתקשרה למשטרה (עמ' 24 ש' 4). מסרה שאמה אמרה לה שבגללה הוא לא בבית **"שבגללי יעצרו אותו וצריך לעשות הכל שיחזירו אותו הביתה והוא לא עשה כלום ולמה עשיתי את זה, היא מאוד מאוד כעסה עלי"** (עמ' 24 ש' 6-7). העדה נשאלה האם הייתה לה כוונה להעליל על אביה או לפגוע בו והשיבה בשלילה. בחקירתה הנגדית אישרה שאמה חושבת שנגרם לה עוול ואישרה שהיא גרמה לה לעוול (עמ' 29 ש' 17-20). יש לציין כי המתלוננת בעדותה בבית המשפט אישרה שכעסה על מלכה לאחר האירוע ועת נשאלה מדוע השיבה **"למה שהיא התקשרה"** כשכוונתה היא השיחה למשטרה. אוסיף כי אף הנאשם בחקירתו הנגדית נשאל אם הוא כועס על אשתו ועל בתו והשיב **"בוודאי"** (עמ' 94 ש' 21). לשאלה על מה הוא כועס עליהן השיב **"עוול עשו לי. את יודעת מה זה 5 ימים במאסר בגילי?"** (עמ' 95 ש' 1-2). לטעמי, העדה נמצאה בין הפטיש לסדן, בין אביה לאמה בעת שנתנה עדות בבית המשפט והדבר היה בולט באופן בו העידה ובהתנהלותה בבית המשפט.

40. מלכה במסגרת עדותה בבית המשפט העידה כי לאמה יש בעיות זיכרון והייתה אתה אצל פסיכיאטרית לפני כשנה. עת נשאלה **"אחרי האירוע"** השיבה כי במהלך השנה הזו הרופאה כתבה שיש לה בעיית זיכרון אבל לא המליצה על כדורים ואמרה כי למיטב ידיעתה אמה לא נוטלת כדורים לזיכרון. העידה שהיא שוכחת לכבות גז וטענה כי זה נמשך כחמש שנים.

אוסף כי התרשמתי מרצונה של העדה לחזק את קו הטיעון של ההגנה לפיו אמה סובלת מבעיות זיכרון למרות, שהדבר לא עלה בקנה אחד עם עדות הנאשם בעניין זה כפי שתפורט בהמשך ואף לא עם עדות אמה בעניין זה כמפורט לעיל.



41. אציין כי אמרות החוץ של המתלוננת ושל מלכה אמינות בעיני וניתן לבסס עליהן ממצאים שבעובדה. לעומת זאת, עדויותיהן בבית המשפט הן בעיני בלתי מהימנות.

42. אוסיף כי אמרות החוץ של המתלוננת ומלכה עומדות בשלושת התנאים המצטברים הנדרשים על מנת לקבל אמרת חוץ כקבילה. סעיף 10א לפקודת הראיות קובע כי אמרה שמסר אדם מחוץ לכתלי בית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם התקיימו באמרה שלושה תנאים והם מתן האמרה הוכח במשפט; נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקור אותו; העדות שונה מהאמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או שאינו זוכר את תכנה.

43. שתי העדות מסרו כי היו בתחנת המשטרה ונחקרו וכן מסרו כי חתימתן מופיעה על הודעותיהן. אמנם הן הסתייגו מחלק מהדברים שנכתבו על ידי גובי האמרות אולם אלה הגיעו להעיד ביחס לאמור באמרות ולטעמי מתן האמרות הוכח במשפט.

44. השוטר ברוך שמואלי גבה את אמרות המתלוננת *** ובתה, מלכה (ת/3 ות/4) וכן תעודת עובד ציבור ביחס למוקד 100 (ת/7). עת נשאל על כך שלא הקריא למלכה את עדותה השיב "אני בסיום חקירה כשהייתי חוקר, היום אני רשם פלילי. כשהייתי חוקר, מדפיס את העדות, מציג אותה למי שמסר את העדות או את החשוד, או המתלונן או עד, תקרא, תחתום בסיום" (עמ' 71 ש' 12-14). עוד הוסיף "יש כאלה שבחרים לקרוא, יש כאלה שלא בוחרים לקרוא" (עמ' 71 ש' 16). אמר שאינו זוכר מה בחרה העדה אך הוסיף "אני נתתי את האפשרות לקרוא ולחתום בסיום" (עמ' 71 ש' 20). עוד הוסיף "אני לא זוכר אם היא קראה או לא, אני אומר מה אני באופן רציף עושה, עשיתי בשנותי כחוקר, מדפיס את העדות, מציג אותה לבן אדם, תקרא, תחתום בסיום בתחתית כל דף...". עוד אמר "אם היא הייתה צריכה עזרה בהקראה, הייתי מקריא" (עמ' 72 ש' 7). עוד אמר "אני מגיש לבן אדם, תקרא, תחתום בתחתית כל עמוד". כמו כן, העיד "מי שאומר לי אני לא יודע, לא זה, קשה לי, לא מבין מה רשום פה, אני מסביר, מקריא" (עמ' 72 ש' 12). כמו כן העיד "אני יכול לומר, כשאני גביתי עדויות, מה שהעד, חשוד, מתלונן מסר, רשמתי" (עמ' 72 ש' 23). העד העיד "אם הייתה אי הבנה או לא הבנתי כלשהו, הייתי שואל כדי להבין, כדי לרשום את זה כמו שצריך. בנוסף, אני מציג את העדות לפני החתימה, לפני שאני סוגר את העדות. אני מציג את זה לנחקר או למתלונן והוא אמור לקרוא את זה ולחתום בתחתית כל עמוד". אציין כי מצאתי להאמין לעדותו ולתת לה מלוא המשקל.

45. השוטר טל חכמון אישר שגבה את אמרת המתלוננת (ת/3) וכן באמצעותו הוגש דיסק מצלמות הגוף (ת/5). הוא נשאל האם המתלוננת בתחילה אמרה שלא קרה כלום וביקשה שהם יעזבו כי לא קרה כלום והשיב בחיוב. העד אישר כי התרשם שהיה ביניהם ויכוח שהנאשם ביקש שהבן יצא מהבית והמתלוננת אמרה לו שזה לא יקרה. ב"כ הנאשם הקריא לעד את שנרשם מפיה של המתלוננת "אז אמרתי לו שלא, לא יקרה בגלל שיריב חולה ואז הוא התחיל להתווכח איתי ואמר תסתלקי מפה, אני לא רוצה לראותך אותך" והוא נשאל האם באותו יום המתלוננת סיפרה לו על איום עליה והעד השיב "לפי העדות לפי מה שקראת לא". הוא נשאל האם המתלוננת סיפרה על איום באותו היום שהוא הגיע אל הבית והשיב שאינו זוכר אבל לפי



הדוח פעולה הוא רואה שלא היה איום באותו יום. השוטר לא אישר כי כשהם הגיעו אל בית הם התעוררו משינה ואמר שלא רשום לו שהם קמו משינה עד כמה שהוא זוכר. אישר שלפי דוח הפעולה הם שאלו את יריב מה קרה והוא מסר שכלום ושאחותו לא מבינה כלום. יש לציין כי טל לא נחקר בחקירה נגדית ביחס לאופן בו חקר את המתלוננת ולא עומת עם כל טענה הנוגעת לאופן גביית אמרתה. אציין כי מסרטון מצלמות הגוף (ת/5) עולה כי העדות הוקראה לה על ידי השוטר אשר שב וחזר על הדברים שאמרה המתלוננת ויידא כי הבינם כראוי בעודו רושם את האמרה מפי המתלוננת.

46. כאמור המתלוננת ומלכה העידו בבית המשפט ולנאשם ניתנה הזדמנות לחקור אותן. עדויותיהן סתרו את שמסרו במשטרה באופן מהותי כעולה מהמפורט לעיל. לאור המפורט, מצאתי לנכון לבכר את אמרות החוץ על פני עדויותיהן של המתלוננת ומלכה בבית המשפט וכן על פני גרסתו של הנאשם כפי שתפורט בהמשך.

47. בסעיף 10 א(ד) לפקודת הראיות נקבע כי "**לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה**". הכלל הוא כי נדרשת תוספת ראייתית מסוג חיזוק קרי תוספת מאמתת. נקבע בפסיקה כי די בכך שהראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה הכלול באמרה ולא נדרש התייחסות דווקא לנקודה השנויה במחלוקת. כמו כן, לא נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ראו: ע"פ 8140/11 **אבו עסא נ' מדינת ישראל** (15.9.13)). מכאן שנדרשת ראיה שתאמת פרט מסוים מתוך אמרות החוץ של המתלוננת ושל מלכה.

48. כמו כן נקבע בפסיקה כי עד אשר בעדותו בבית המשפט חוזר בו מהדברים שמסר באמרות החוץ שלו ומיוחסות לנאשם מספר עבירות בעלות קרבה עניינית או זיקה פנימית די בכך שהחיזוק נוגע לעובדות שנוגעות לאחת מהעבירות ואין צורך להצביע על חיזוק לגבי העובדות של כלל העבירות המיוחסות לנאשם (ע"פ 4679/14 **פילפוב נ' מדינת ישראל** (14.12.15)). במקרה דנן, קיימת קרבה עניינית וזיקה פנימית בין שלושת האירועים בכתב האישום שכן מדובר בהתפרצויות זעם של הנאשם כלפי המתלוננת על רקע עניינים הנוגעים למצלמות אבטחה או לצמחים בהם הוא מטפל וחשדו שהמתלוננת פוגעת בהם או שבנם פוגע בהם. בנסיבות אלה די שיימצא חיזוק לגבי אחד האירועים כדי שתתקיים דרישת החיזוק לשלושת האירועים המתוארים בכתב האישום.

49. **חיזוק הדדי של אמרות החוץ** של המתלוננת ושל מלכה. אין מניעה לבסס הרשעה על שתי אמרות חוץ של עדים תוך שכל אחת מהן מהווה חיזוק לרעותה (ראו י' קדמי על הראיות, תש"ע (חלק ראשון) עמ' 423). כאמור ניתן לראות באמרותיהן כמחזקות זו את זו.

50. חיזוק נוסף לראיות התביעה הוא **המידיות בהגשת התלונה**. המתלוננת אישרה אמרת החוץ שלה במשטרה כי התקשרה לבתה. מלכה מסרה במשטרה כי המתלוננת התקשרה אליה כשברקע נשמעו צעקות ועל כן, הזמינה משטרה. הדבר עלה גם בתמלול של מוקד 100 ובדברים שמסרה מלכה למוקדן ביחס לצורך בהגעת ניידת בדחיפות לבית הוריה וניתן ללמוד על המידיות בפניית המתלוננת לבתה שתזעיק משטרה ולכך



שמלכה מיד פעלה להזמנת ניידת. מלכה בחקירתה הנגדית העדה נשאלה מדוע אמרה שנדרש אומץ לחייג למשטרה ושהיא עשתה זאת ומדוע למעשה נדרש אומץ והיא השיבה **"לערב משטרה בריב של הורים צריך אומץ. זה לא אנשים שמדברים עם המשטרה כל שני וחמישי זה לא משהו רגיל"** (עמ' 31 ש' 11-12). העדה אישרה כי היה משהו חריג שנדרש עירוב המשטרה אך טענה כי הטלפון של אחותה בלילה שאמרה שיש ריב בין ההורים וזה היה חריג ולא שגרתי. היא שבה ונשאלה מדוע למשטרה אמרה ששמעה באוזניה צעקות השיבה כי שיקרה כדי שהמשטרה תגיע כמה שיותר מהר לבית הוריה (עמ' 31 ש' 23-25). לשאלה ממה חששה השיבה **"שזה יגיע לאלימות"** (עמ' 31 ש' 29). אני דוחה מכל וכל את עדותה של מלכה בבית המשפט ביחס לכך ששיקרה עת פנתה למוקד 100 ואמרה את הדברים רק כי רצתה שהמשטרה תגיע מהר יותר לבית הוריה אך אני סבורה כי יש לראות באופן בו אירעו הדברים מידיות התלונה. יש להוסיף כי מלכה נשאלה האם **"יכול להיות שמספרים על דברים שעברו אחרי הרבה זמן?"** והשיבה **"לא"** (עמ' 28 ש' 18-19) וגם מתשובתה זו ניתן ללמוד על מידיות התלונה.

51. **הימנעות מהפללת יתר** - אוסיף כי התרשמתי כי המתלוננת ומלכה אינן מבקשות להפליל את הנאשם וגם עניין זה מחזק את אמרות החוץ שמסרו. הדבר בא לידי ביטוי בהודעות שמסרו במשטרה וגם בעדויותיהן בבית המשפט.

גרסתו של הנאשם מול גרסת המתלוננת וגרסתה של מלכה

52. הנאשם בחקירתו במשטרה ביום 31.8.2020 ע"י סטניסלב יודוביץ (ת/6) הכחיש את אירוע הדחיפה, את אירוע הסכין ואת אירוע האגרוף. הנאשם מסר שהוא בן 81, גם עם המתלוננת יותר מ-50 שנה ולהם חמישה ילדים מבוגרים. הבן שלהם יריב בן 40 גר איתם. מסר שעבד כשוטר במשך למעלה מ-23 שנים ונמצא בפנסיה כעשרים וחמש שנה. אמר כי אינו מטופל פסיכיאטרי ונוטל טיפול תרופתי נגד לחץ דם.

לשאלה מה קרה היום השיב כי החליף מצלמות בבית ובחצר והן מכוונות החוצה לשטח. בנו נגע במחשב והוא אמר לו שיתקן לו את המצלמות ואם לא שיעזוב את הבית. לדבריו, בנו מקבל ביטוח לאומי. הוא מסר כי המתלוננת התערבה ואמרה שלא יגרש אותו ובתוך זעם אמר לה שגם היא תלך עמו. לדבריו, הם הלכו לישון וקמו והשוטרים הגיעו. טען כי לא איים על המתלוננת לא באותו יום ולא ביום אחר. אמר כי פתח תיק גירושין לפני מספר חודשים. ביחס לאיומים באמצעות סכין הכחיש וטען כי לא היו דברים מעולם. ביחס לדחיפת המתלוננת הכחיש וטען כי לא דחף. לשאלה מדוע שהמתלוננת תגיד דברים אלה השיב **"לא יודע למה היא אומרת את זה. זה בגלל בן, הוא אומר לה להגיש דברים האלו"** (עמ' 3 ש' 49). הערת החוקר היא שהנאשם אומר לו שאשתו התקשרה למשטרה וביקשה לשחרר אותו כי אינה יכולה לישון בלעדיו. הכחיש סטירה בעבר.

53. הנאשם העיד להגנתו בבית המשפט.



ביחס לדחיפה - הנאשם הכחיש שדחף את אשתו. הנאשם טען שביום האירוע היה ויכוח בינו לבין אשתו בקשר לבנו. לדבריו **"טענתי שהבן שלי שיחק לי במצלמות אבטחה שיש לי בבית, שיבש אותם. אם הוא לא מפסיק עם זה, אני אזרוק אותו"** (עמ' 74 ש' 11). עוד טען כי אינו אדם אלים ומסר **"אני אדם שקט ורגוע רוב הזמן, 90% מהזמן"**.

הנאשם בחקירתו הנגדית אישר שהיה ויכוח על נושא המצלמות ושהוא איים על יריב שיוציא אותו מהבית כי חשב שיריב שיחק לו עם מצלמות האבטחה (עמ' 82 ש' 19) ואמר **"כל בוקר אני קם בבוקר רואה ששיחקו לי עם מצלמות האבטחה"** (עמ' 82 ש' 20). אישר גם שאיים על המתלוננת שיוציא אותה מהבית (עמ' 83 ש' 2-3). נשאל אם מטרתו הייתה להפחיד אותה והשיב שמטרתו הייתה שיפסיקו לגעת במצלמות. הכחיש דחף את המתלוננת.

הוא נשאל בחקירתו הנגדית האם כעס באירוע והשיב **"תקשיבי, הכעס, הוא, איך אני אקרא לזה? משהו חפץ. זה לא כעס של כעס, שבן אדם הולך ומשתולל"** (עמ' 84 ש' 9). לדבריו דיבר ברגיעות ובמתינות איתם (עמ' 84 ש' 10). נאמר לו בחקירה נגדית שאיים עליהם להוציאם מהבית והשיב **"מה אני אעשה?"** ובהמשך **"כל בוקר אני קם והמצלמות שלי מקולקלות, מה אני אעשה? אני חושד בבן שלי"** (עמ' 84 ש' 14-17). הנאשם אישר כי כעס באותו יום שאיים שיגרש את אשתו ואת יריב מהבית ואמר **"כן, כן, כן, איימתי"** ובהמשך **"בכדי למנוע את ההמשך הנגיעה במצלמות"** (עמ' 85 ש' 15-22).

על אף אמירותיו כי לא מדובר ממש בכעס בהמשך חקירתו הנגדית אישר למעשה כי זעם. הוא אישר שהמתלוננת התערבה בוויכוח בינו לבין יריב והוא נשאל **"ומתוך זעם אמרת לה גם את תלכי איתו?"** והוא השיב **"כן"** (עמ' 87 ש' 3-4) הוא נשאל **"זאת אומרת אתה אומר, זעמת?"** והשיב **"כעסתי"** (עמ' 87 ש' 5). לדבריו **"זעם זה משהו, כעס זה משהו"**. נאמר לו שהוא אישר בבית המשפט שהוא זעם וכעס ואיים עליהם שיגרש אותם מהבית והוא השיב **"נכון"** והוא נשאל **"אז זה כן היה?"** והשיב **"כן. לא יותר מזה"** (עמ' 88 ש' 22). בהמשך חקירתו אמר **"ולא נברא, לא דחפתי, לא איימתי, לא קיללתי. אז זעמתי, כעסתי, על זה שכל יום מקלקלים לי את המצלמות. כל יום בבוקר"** (עמ' 91 ש' 8).

עוד העיד הנאשם על אופיו הטוב, ואמר כי מטבעו הוא אינו מאיים והוא שלל בחקירתו הנגדית כי איים על מישהו אחר בעבר. עם זאת, עת נשאל שנית על כך, אמר כי היה בבית המשפט והודה בהסדר טיעון בכך שאיים על שוטר ושכן שלו שלטענתו עשו יד אחת נגדו לפני כעשר שנים. הוא העיד כי עורך הדין שלו שכנע אותו להגיע להסדר.

בהמשך חקירתו הנגדית הוא נשאל אם ביום שהיה הוויכוח שהשוטרים הגיעו היה ויכוח שהוא חריג או משהו שהוא רגיל בבית והשיב **"לא היה שום דבר, שום ויכוח"** (עמ' 103 ש' 13). עת עומת עם כך שאישר שהיה ריב על מצלמות והוא זעם והשיב **"כן. היה ויכוח פשוט למצלמות. אמרתי יריב תפסיק בבקשה"** (עמ' 103 ש' 15). לשאלה אם היו צעקות באותו יום, השיב **"לא"** (עמ' 103 ש' 18-19) והשיב **"היה דיבור. כמו שאנחנו מדברים עכשיו"** (עמ' 103 ש' 21).

אציין כי בניגוד לעדותו בבית המשפט כאמור במצלמות הגוף, הוא מאשר כי צעק באותו יום באמרו **"בוודאי"**



שיש צעקות, אני צעקתי".

ביחס לסכין - נשאל בחקירתו הראשית על אירוע שנטען כי התרחש כחודש לפני כן במהלכו איים על המתלוננת עם סכין והשיב שלא היה ולא נברא. ובהמשך אמר "אני לא זוכר אם אימתי עם סכין, כי אני לא מרים סכין, אתה מבין? אבל לא אימתי" (עמ' 75 ש' 6) (ההדגשה שלי - מח"נ).

יחד עם זאת, הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית "אתה אמרת פה לעורך הדין שלך שאתה לא זוכר אם הרמת סכין" והנאשם השיב "אני לא הרמתי סכין ולא אמרתי לעורך הדין שלי שאני לא זוכר. לא היה ולא נברא" (עמ' 102 ש' 18-19).

לטעמי יש הבדל רב בין תשובתו בחקירה ראשית לשאלה זו שנשאלה בחקירתו הראשית לבין תשובתו בחקירה הנגדית.

ביחס לאגרוף - לשאלה האם שנה לפני כן הניף לעברה אגרוף על מנת להפחיד אותה השיב "אני זוכר מה אכלתי אתמול? שאני אזכר שנה לפני כן מה היה?" ונאמר לו שמאשימים אותו בזה והוא השיב "בסדר, שיאשימו אותי, אני לא זוכר, באמת אני לא זוכר" (עמ' 75 ש' 10). לשאלה אם יכול להיות שעשה דבר כזה השיב כך "לא זוכר, לא היה ולא נברא" (עמ' 75 ש' 13) (ההדגשה שלי - מח"נ). לשאלה האם איים עליה עם אגרוף השיבה "לא אימתי" (עמ' 75 ש' 18).

ביחס להצמדת אגרוף לפני הנאשם הכחיש הדבר בחקירתו הנגדית. עת נאמר לו שבתו אמרה שהמתלוננת סיפרה לה על כך השיב "כן. אני לא יודע מה סיפרה לה". הוא נשאל "אז שתיהן משקרות?" והשיב "ללא ספק שיש שקר איפשהו. ביסודו של דבר" (עמ' 89 ש' 18). עת נאמר לו "אולי השקר הוא שלך?" השיב "יכול להיות" (עמ' 89 ש' 19-20). ואז טען כי אינו משקר כי אינו יכול לעמוד בבית המשפט ולשקר. עוד טען כי אמר לעורך דינו שהוא אינו יודע לשקר.

לטעמי, האמירה של הנאשם לפיה יכול להיות שהשקר הוא שלו, ניתן לראות בה ראשית הודיה.

ביחס למצב הזיכרון שלו ושל המתלוננת אישר הנאשם כי אין לו בעיות זיכרון והוא נשאל האם לאשתו יש בעיות של זיכרון והשיב בעמ' 77 ש' 22 "לא יודע, אני חושב שלא". הוא נשאל אם היא נוטלת כדורים לבעיות זיכרון והשיב **בשלילה** (עמ' 78 ש' 3-4). לאחר מכן בהמשך חקירתו הנגדית טען שהיא שוכחת איפה היא שמה סיר, סכין, צלחות וטען שהוא מרגיע אותה שתיזכר (עמ' 78 ש' 11-14).

גרסת הנאשם באשר לאירוע הדחיפה הייתה מצמצמת. הנאשם הרחיק את עצמו וניסה לשוות לאירוע אופי סתמי, רגיל. גרסתו לא התיישרה עם גרסת המתלוננת ועם גרסתה של מלכה לכך ששמעה צעקות בעת ששוחחה עם המתלוננת לפני הזמנת המשטרה. מעבר לכך שהתשובות שמסר הנאשם בחקירה ראשית וגם בחקירה נגדית ולפיהן הוא אינו זוכר שהרים סכין ושיתכן שהוא משקר ביחס לאגרוף ומנגד דבריו כי אינו מסוגל לשקר מלמדות בעיניי על חוסר מהימנות.



54. על אף שגרסת הנאשם ביחס לאירועים האמורים אינה מהימנה בעיניי ניתן למצוא בדבריו חיזוקים לאמרות החוץ של המתלוננת ושל מלכה ביחס לכך שהנאשם תמיד חושד במתלוננת וביריב כי הם פוגעים במצלמות האבטחה ופוגעים בעצמים והשתילים שלו.

55. כאמור לעיל וכפי שפורט חיזוק בדברי הנאשם לעדות המתלוננת לכך שהנאשם כעס עליה ועל בנו ולמעשה ממש זעם.

56. הנאשם לא מסר כל הסבר סביר לשאלה שנשאל בחקירה נגדית והיא מדוע המתלוננת ובתם המשותפת מלכה יעלילו עליו בפרט כשלטענתו הוא שב והעיד כי היחסים בינו לבין המתלוננת מצוינים. עת נשאל על גרסתה של המתלוננת שאמרה שהוא דחף אותה השיב כי לא היה ולא נברא. לשאלה מדוע שתגיד סתם השיב **"תשאל אותה, למה את שואלת אותי?"** (עמ' 87 ש' 19). הנאשם נשאל על האירוע שאירע חודש ימים לפני האירוע של הדחיפה ולדבריה איים בעודו אוחז בסכין כי יעקור לה את שתי העיניים והוא השיב **"לא היה ולא נברא. אני לא יודע למה היא מספרת את זה"** (עמ' 88 ש' 14). עת נאמר לו שהמתלוננת סיפרה במצלמות הגוף שהוא חושד בה שהיא בוגדת בו, ושהוא אומר לה כל הזמן שיוציא אותה מהבית, שהוא עוקב אחריה ולא נותן לה מפתחות לצאת מהבית והיא מתארת את מערכת היחסים הזו לשוטרים והוא נשאל מה הוא אומר על זה והשיב **"אני לא יודע. למה היא מספרת, מה היא מספרת אני לא יודע. אנחנו חיים ביחסים טובים אנחנו"** (עמ' 97 ש' 21-22). לדבריו יחסיו עם בתו מלכה מורכבים אך לשאלה בחקירה נגדית השיב כי היחסים ביניהם טובים. עת נאמר לו כי למלכה לא הייתה סיבה להעליל עליו במשטרה השיב **"צריך לשאול אותה, לא אותי"** (עמ' 79 ש' 13). הנאשם אמר שנוצר מצב לא נעים שמשפחתו מתלוננת נגדו ולא נעים לו (עמ' 80 ש' 5). עת התבקש לתת הסבר לכך השיב **"אני לא יודע. אני לא פסיכולוג. אני לא יודע"** (עמ' 80 ש' 7). נאמר לו שאין סיבה בעולם שאשתו ובתו יגיעו לתחנת המשטרה ויספרו את שסיפרו והוא השיב **"זה צריך לשאול אותם (הטעות במקור - מח"נ), לא אותי"**. לשאלה האם היחסים טובים השיב שהיחסים מצוינים ושהוא חי עם אשתו יחד. עת נאמר לו שלכאורה אין סיבה שהן יספרו עליו סיפורים שהוא תקף ואיים והוא השיב **"אין לי מושג. אין לי מושג אם יש סיבה או אין סיבה ולמה הם עושים את זה"** (עמ' 81 ש' 20).

57. המסקנה העולה מכל האמור היא כי כאשר מעמידים את גרסתו של הנאשם אל מול גרסת המתלוננת, יש להעדיף בבירור את גרסתה של המתלוננת כפי שנמסרה בהודעותיה הראשונה והשנייה במשטרה אל מול גרסתו של הנאשם ששלל את המעשים למעט האמור לעיל ולא מצאתי כי יש בגרסתו לעורר ספק סביר ביחס לגרסת המתלוננת.

58. יריב לא זומן להעיד מטעם התביעה ואולם, כעולה מהראיות בתיק המתלוננת מסרה כי לא היה עד לאירוע הדחיפה. ההגנה, מנגד, טענה כי יריב מסר במשטרה כי לא היה דבר. עם זאת, ועל אף טענת הגנה זו, ההגנה לא מצאה לנכון להעיד את יריב מטעמה. אני סבורה כי אי זימונו של יריב יש בו לפעול לרעת ההגנה אשר נמנעה לזמנו ולא לרעת התביעה שכן מקום בו נמנעים מהבאת עד אשר נטען כי יש בדבריו לחזק את טענת הצד שנמנע מלזמנו, קמה חזקה הפועלת לרעתו.



המסגרת הנורמטיבית

59. סעיף 192 לחוק העונשין שכותרתו "איומים, קובע כי **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

60. איום הוא הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה שיש בה כדי לפגוע באחד מהערכים המפורטים בסעיף. עבירת האיומים היא עבירה התנהגותית שהמחשבה הפלילית הנלווית אליה כוללת יסוד נפשי של "מחשבה פלילית מיוחדת". היסוד העובדתי כולל רכיב התנהגותי של ביצוע איום בכל דרך שהיא וביחס לתוכנו של האיום נבחן הביטוי עצמו ומהות הפגיעה המשתמעת ממנו.

61. המבחן האם מדובר באיום הוא מבחן אובייקטיבי, של האדם הסביר. כב' השופטת דורית ביניש ברע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס (4) 95, 108-109 (2006) עמדה על האופן בו על בית המשפט לבחון תוכן הביטוי: **"לפיכך, כדי לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון ..אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום"** (ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (1) 408, (1998)) **יודגש כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת במנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר שבו ניתן הביטוי. בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות שבהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט המסר שהיה גלום בביטוי** (להלן: **"הלכת לם"**) (ראו גם י' קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין** (מהדורת 2006) עמ' 2123-2124).

62. ביחס ליסוד העובדתי, הוכח כי הנאשם במעשיו המתוארים בכתב האישום, איים על המתלוננת כי יוציא את עיניה עם סכין וכן הצמיד לפניה אגרוף באופן אשר יש בו לאיים עליה בהתנהגות. אני קובעת כי מדובר בממצאים עובדתיים.

63. ביחס ליסוד הנפשי של עבירת האיום הוא מודעות ליסודות העבירה - להתנהגות: טיב המעשה ולקיום הנסיבות וכן ישנה דרישה לקיומו של היסוד הנפשי מטרה **"להפחיד את האדם או להקניטו"**. נדרשת שאיפה מודעת להטיל אימה ולפגוע בערכים המוגנים. המאשימה אינה נדרשת להוכיח כי המאיים השיג את מטרתו וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה שכן מדובר בעבירת התנהגות ולא בעבירת תוצאה - ראו ע"פ (מח' מרכז) 27347-08-10 **פינקו נ' מדינת ישראל** (14.2.11).

64. לאחר שביכרתי את עדות המתלוננת במשטרה, שוכנעתי כי כוונת הנאשם הייתה להפחיד או להקניט את המתלוננת הן באירוע הסכין והן באירוע האגרוף. יש לציין כי הפסיקה קבעה כי המאיום הסביר אינו צריך להידרש **"לפרשנויות מפולפלות"** כדי לדעת אם בכוונת המאיים לממש את איומו בעצמו או משאיר זאת לכוחות הטבע. בהתאם לפסיקה המבחן הוא **"מבחן פשוט של הבנה בסיסית"** (ראו רע"פ 88/04 **הלל**



ורטהיימר נגד מדינת ישראל (1.4.04).

65. ביחס לעבירת התקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. תקיפה מוגדרת בסעיף 378 לחוק העונשין כך: "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה;" (ההדגשה שלי - מ.ח.נ.).

66. במקרה דנן, אין ספק כי אירוע הדחיפה המתואר בכתב האישום עונה להגדרה של תקיפה גם אם אין מדובר בתקיפה ברף הגבוה.

67. מבחינת היסוד הנפשי הנדרש לעבירה הוא מחשבה פלילית. הנאשם היה מודע לכך שהוא דוחף את המתלוננת מעת שהוא דוחף אותה עם ידיו בידה.

68. לפיכך, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את היסוד הנפשי והיסוד העובדתי של העבירה.

69. אני דוחה את הטענה בדבר זוטי דברים. מגרסת המתלוננת כפי שנמסרה בחקירתה במשטרה, וכן מגרסתה לשוטר אשר הגיע אל הבית בסמוך וכן מגרסתה של מלכה במשטרה, עולה כי המתלוננת סברה כי יש מקום להודיע בדחיפות לבתה אשר גם שמעה את הצעקות בעת השיחה וכן את תלונתה של המתלוננת וסברה כי מדובר באירוע חריג ולא בוויכוח שגרתי.

70. סוף דבר

משהגעתי למסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר הן קיומו של היסוד העובדתי והיסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירות שביצע הנאשם, הנאשם מורשע בשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק וכן בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק.

ניתנה היום, ד' כסלו תשפ"ג, 28 נובמבר 2022, בנוכחות הצדדים.